

dan en Advokat med Guldbriller paa eller en fin Frue kom og klappede os paa Skuldren og kaldte os „lille Ven“. Og naar de saa oven i Købet kom herud og satte Bo imellem os, ligesom de var en af vores egne, og endda giftede sig med vores Bønderpiger, . . . aa, saa blev vi saa beærede, at vi ikke vidste, hvad Fod vi skulde staa paa af Glæde. — Men det var nu saadan en Slags Sygdom, tror jeg, og jeg har nu altid ment, at naar man bare gav Tid, saa gik den nok ud af Kroppen paa os igen. Og se, det er nu noget, jeg synes at have kunnet mærke i den senere Tid, at vi endelig er ved at spille færdig paa den Narrekomedie, som vi Landboere har været saa tose-gode at lade os lokke med til. Jeg tror, at vi nu igen saa smaat kan begynde vort gamle, ærlige Arbejde til Bekæmpelse af Dannelsesstyraniet og Aandshovmodet her i Landet . . . mener I ikke ogsaa, Venner?“

„Jo, jo! — Hør, hør!“ rungede det igen rundt om fra Forsamlingen, der en Tid havde forholdt sig tavs.

Emanuels Ansigt var bleven mørkerødt. Væværens Forhaanelser og hans forrige Venners Bifaldsraab ramte ham som Piskeslag, og han havde den største Møje med at bevare sin Selvbeherskelse.